надъй се, вярвай, търпи и работи —
а сега тук да си оплакваш дните,
и пазилаза си да бранишъ по стените.
На ред съ другите за столеч тамъ вдълбахъ
и моего ще аз... Най-сетне дошлахъ
да бъда пленъ въ на воля да живея,
на воля въ кръпостьта. А лесенъ е от нея
на гарокъ пъзя. Тъй тогава мислихъ аз.
И тъмна една нощь, изваждилъ годенъ часъ,
по-край низамите заспали се промъкнахъ —
та пръвъ стените... Самъ два месеца се мъкна
до Казо въ Царградъ да стигна. Първи пъзъ
турцъ въ столицата на Султана, на умътъ
на всички, Казо мнѣ безумци се почудихъ —
че видѣхъ Турция що значи. И си гадихъ
на хлисеть загазъ: на бръдъ да обрѣдъ
по нашенско, да се съ очи си убѣдя,
да ли все още тамъ бълнуватъ за свобода.
Година цѣла аз все рядъхъ изъ народа,
обходихъ градове, обходихъ и села —
кѣде не? И на бръдъ все сѣщото тогда
аз видѣхъ, — видѣхъ какъ все сѣщоза надвуда
къмъ Бога, погледи злочестия родъ възвеждъ,
а какъ въ името на сѣщий Богъ, врагъте
безчестно и скверни домашния му кѣтъ,
и Казо тъпанъ му сърбиназа налага.

ИСТОРИЧЕСКИ АРХИВ
инв. № 19
112